

Redimida

NEUS MASERGAS

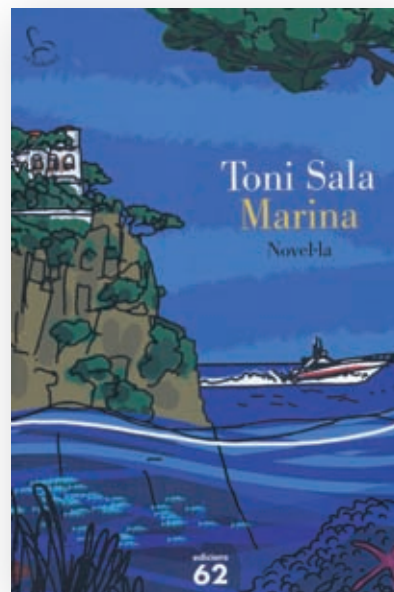
¿Que la crisi dels 40 és un tòpic massa gastat i sense sentit en ple segle XXI? És possible, però no per als escriptors gironins (perdó, vull dir per als personatges de les seves novel·les). Sembla que aquest daltabaix existencial no tingui compassió per a ells.

L'home, el protagonista, se sent deprimat, sense il·lusions, engolit per la rutina, cremat per la feina, està assumint que el seu futur no és el dels herois que imaginava de jove, que el desig sexual ha perdut misteri i passió i que ja no li valen la crítica ni la culpabilització dels seus mals a les persones o institucions que l'envolten. Se n'ha adonat que el responsable d'esvair els seus horitzons és ell mateix. En Toni, protagonista de *Marina* (homònim de l'autor de la novel·la), viu en un sofà que l'amortalla; i ni la baixa laboral de l'institut de secundària on treballa, ni la química, ni els psicòlegs ni el «Fes-ho per la teva família» el treuen del

pou anímic que s'ha anat ennegrint des de l'estiu. Per Nadal toca fons i fins tres dies abans de Sant Joan no decideix moure's. Durant aquest temps s'ha refugiat en la imaginació del seu suïcidi, i en descriu un interessant catàleg tradicional, que naturalment serà incapaç de portar a terme. La tristesa, l'angoixa i l'estridència de sorolls interiors són les males companyies que li anul·len la voluntat.

Pensar en el futur, ni que sigui el del seu fill, no l'ajuda; el present el manté immòbil i submergit en un moble; només li queda el passat de la joventut. I per això se'n va al poble de marina que el va veure créixer, Sant Feliu de Guíxols, en un apartament que li deixa el seu germà a S'Agaró. Durant totes les pàgines del llibre el lector gaudeix de la plasticitat de les descripcions d'aquesta zona de la Costa Brava, a través dels ulls, les cames i el volant del cotxe d'en Toni.

En aquesta tornada hi troba l'adolescència: la del passat, carnalitzada (encara que, com ell, envellida) en el seu amor platònic, l'Imma Carenar; i la del present, en el cos d'una noia estrangera, la Gabriella. Tot un clàssic: l'home madur busca la redempció del pas dels anys en la dona per desitjar i sentir-se desitjat, tot i que l'expiació s'aconsegueix, en aquest sentit i en aquest cas, en una masturbació. El contrast entre aquestes dues figures femenines no només és per l'edat, sinó perquè la primera lluita per dominar la seva vida, malaguanyada vint anys enrere per un miratge, i l'altra viu en la immediatesa del present i en el joc de les sorpreses. Enmig hi ha els «animals de reserva», els companys que s'han quedat al poble a viure en la previsible rutina. Ell, en canvi, està aturat: «A vegades el temps no passa, s'embussa i no surt», li diu l'Imma. Per això és important la imatge del molí que va apareixent intermitentment en les pàgines

TONI SALA

Marina

El Balanci, 631. Edicions 62.

Barcelona, 2010.

141 pàgines.

LUIS CAMPO VIDAL

Robo en el Museo Dalí

Ed. Flamma.

Barcelona, 2010.

304 pàgines.

Aquest enginyer de telecomunicacions amb apartament a Calella ha vist en un robatori al Museu Dalí un tema per a una novel·la negra de consum massiu. La protagonitza una inspectora en cap dels Mossos d'Esquadra que investiga un homicidi a Barcelona.

del llibre, que li va recordant que tot gira en un mateix sentit i tot canvia cap a la mateixa direcció; però, almenys, es mou. I justament és l'activitat el que el fa sortir de l'estatisme vital.

I comença una novel·la negra: baralles, persecucions, trets, hotels abandonats, violència, intriga, cançons d'acordió, bars de mala mort... I l'estil es va accelerant. Si a la primera part hi ha fragments de brillants descripcions com la del fons marí, o la dels ulls que no donen l'abast per retenir les imatges i gravar-les per a l'àlbum de la seva vida, la segona part és trepidant i l'acció allibera el protagonista de la crisi. Se sent heroi, se sent salvador, se sent protector, se sent *home*. I Sant Joan s'encarregarà de cremar-li el sofà. Està llest per tornar al present.